

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

24. ŘÍJNA 2021

Z obsahu:

**Poselství
Svatého otce Františka
k 95. světovému
dni misii 24. října 2021**
- strana 2 -

Svatý Severin Boethius
Libor Rösner
- strana 4 -

**Z duchovního pokladu
Alice Lenczewske (73)**
- strana 5 -

Eugeno Zolli
Dom Antoine Marie OSB
- strana 6 -

**Výzva čtenářům
Světla**
- strana 7 -

**Přichází,
aby nás spasil**
P. M. Piotrowski TChř
- strana 8 -

**Nově pokřtění katechumeni
z kazašského Nursultanu**
- strana 11 -

Cristo de Copoya
*je největším křížem v Mexiku
a je vyšší než socha Krista
Spasitele v Rio de Janeiro.
Stavba byla dokončena
v prosinci 2011.
Pod křížem se nachází kaple
pro konání katolických obřadů.*

Monumentální kříž vysoký 62 metrů známý jako Cristo de Copoya v mexickém státě Chiapas

Poselství Svatého otce Františka k 95. světovému dni misií 24. října 2021

„Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli.“ (Sk 4,20)

Milí bratři, milé sestry, když získáme sílu Boží lásky, když pocítíme jeho otcovskou přítomnost ve svém osobním životě i v životě společenství věřících, nemůžeme nezvěstovat a nesdílet to, co **jsme viděli a slyšeli**. Ježíšův vztah s učedníky, jeho lidství

zjevené v tajemství vtělení, jeho evangelium a tajemství smrti a zmrtvýchvstání nám ukazují, jak obrovskou měrou miluje Bůh naše lidství, jak bere za své naše radosti a utrpení, naše touhy a úzkosti.⁽¹⁾ Vše v Kristu nám připomíná, že svět, ve kterém žijeme, svět, který potřebuje spá-

su, není Ježíši cizí. Vyzývá nás, abychom se i my cítili být živou součástí tohoto poslání: „Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.“ (Mt 22,9) Nikdo není z Kristovy lásky vyloučen, nikdo

Pokračování na str. 9

Misijní neděle, den, kdy se v katolické církvi modlíme za misie. A rovněž den, kdy si můžeme uvědomit, co pro nás znamená být pokřtěn. Eugenio Zolli, obrácený žid – rabín, (str. 6–7) předává na konci svého života testament všem katolickým křesťanům: „Vy, kteří jste se v katolické víře narodili, si vůbec nejste vědomi svého štěstí, že jste milost Kristovu přijali od dětství. Ale ti, kteří se jako já dostali na práh víry po dlouhé roky trvající práci, si doveďte vážít velikosti daru víry a pocítit veškerou radost, jaká jenom existuje, nad tím, být křesťanem.“ Už jen tyto dvě věty by stačily k pokornému rozjímání nejen o dnešní misijní neděli, ale i po následující dny.

Jistě stojí za to, věnovat čas revizi svého nitra a podívat se, co pro nás znamená být katolíkem, jak svoji víru žijeme, jaké ovoce přináší nejen pro nás, ale i pro druhé, a co by nám na to všechno řekl Pán Ježíš. Snad: „Jdi, tvá víra tě zachránila“, jak slyšíme v dnešním evangeliu? Nebo bychom spíše poněkud překvapení zaslechli z jeho úst: „Tvá víra není vírou, kterou jsem ti hlásal“, nebo „Tvá víra je beze skutků a nevede k záchraně“, či něco podobného? Buďme k sobě v tomto upřímní, neboť je zjevné, že pasivní víra sama o sobě nikoho nespasí, protože potřebuje žít – skrze skutky (srov. Jak 2,14). Rovněž si nemůžeme víru v Trojjediného Boha přizpůsobovat k obrazu svému, protože tím bychom mu dávali najevo, že ho nepotřebujeme, že jsme

Editorial

soběstační, a naše víra by tak nebyla ryzí – odevzdaná, naprosto závislá na něm. Taková „nezávislá“ víra není schopná Bartimaiova zvolání: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Stále se v ní totiž tají naše lidská pýcha, ďáblovo to semeno hříchu a vzpoury proti Pánu Bohu. A to je počátek cesty, jež může skončit velmi tragicky – věčným zavržením. Ano, mít podíl na dědictví Božím spočívá v naprosté závislosti na Bohu – říká Pán Ježíš Alici Lenczewské. (str. 5) Jakékoliv zbožštění člověka s sebou přináší zkázu pro lidskou duši...

To vše odráží jeden aspekt naší víry – osobní situaci, v níž se nacházíme my sami. Ale, jak dobře víme, katolická víra má ještě další aspekt – misijní, čili předávání víry druhým. Je na první pohled zřejmé, jak nerozlučně jsou tyto dva aspekty spjaty. Neboť na tom, jaká je naše víra, záleží, co předáváme druhým. Vidíme tedy velkou zodpovědnost, kterou máme před Pánem Bohem i před sebou samými. Měli být hlásáno Boží království tak, jak je hlásal a stvrdil obětí Pán Ježíš, není přípustná být sebemenší změna ze strany člověka. A jelikož člověk je tvor ovlivněný dědičným hříchem, a tedy náchylný k hříchům či chybám, potřebuje uznat svoji slabost a svěřit se plně do rukou Božích – přijmout svoji závislost ve svém životě i v předává-

ní víry. Milující závislost však osvozuje z ďáblova otroctví, což s sebou přináší do duše radost a pokoj, ba i svatost života.

Víme-li pak, jak zázračně jsme Bohem byli stvořeni, když jsme obdrželi tělo a nesmrtelnou duši, a víme-li, jakou obětí lásky pro spásu naší duše Bůh v Osobě Pána Ježíše přinesl, nemůžeme než v pokoře vzdávat chválu svatému a všemohoucímu Bohu. (str. 8–9) A protože i lidé jsou bytostí milující, je přirozené se o radost z tohoto poznání rozdělit s druhými, umožnit jim účast na naší radosti, a tím ji pochopitelně znásobujeme. A jak dokazují četná svědectví lidí obrácených ke katolické víře, je prvotní impuls – pozvání na modlitbu, do kostela, zapůjčení či darování Bible... – ze strany věřícího často tím rozhodným momentem pro jejich obrácení. Vidí-li pak štěstí a radost z víry jiného na vlastní oči a touží zakusit totéž, jsou pak tyto zážitky milostí Boží proměněny v dar víry, která se ovšem stává pokladem v nádobě hliněné, o něž je třeba se pečlivě starat a bedlivě ho chránit (srov. 2 Kor 4,7). Tak, jak můžeme číst o nově pokřtěných katechumenech z kazašského Nursultanu. (str. 11–13)

Kéž je naše katolická víra ryzí v osobním vztahu k učení Pána Ježíše a kéž je také misijní, aby byla ke stálému užítku a k věčné radosti nám i ostatním lidem! Panna Maria, první misionářka, ať nás v tom provází a pomáhá nám!

Daniel Dehner

Zcesty do Jeruzaléma, kde bude vrcholit Ježíšovo spásné dílo, zbývá Pánu poslední úsek z Jericha do Davidaova města. Ve městě se k němu připojil velký zástup, který ho doprovází z městské brány. Přidej se k němu, abys nezmeškal poslední zázračné uzdravení, při kterém se spojí Ježíšovo milosrdenství a víra nuzného žebráka.

Jde o nevidomého chudáka, kterého tu všichni dobře znají jménem. Jeho slepota je zdrojem vši jeho bídy. Už léta prosí u jerišské brány o almužnu ty, které slyší procházet kolem. Tentokrát však vnímá, že se děje něco mimořádného. Co přivolovalo tak velké množství lidí? *Je to Ježíš Nazaretský.* Bartimaios jako by tušil, že se mu naskýtá poslední příležitost setkat se s dobrodincem, od něhož může dostat tu největší almužnu, která by od základu mohla změnit jeho tvrdý osud. Slepce, který zůstává sám ve své temnotě, na nikoho nespolehá. Bere svou šanci do svých rukou: Je-li nablízku Ježíš, jistě zaslechne můj prosebný hlas: *Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!*

Jsou tu však kolem právě takoví, kteří místo aby ho podpořili, ještě ho okřikují, aby mlčel. I v Ježíšově společnosti mohou být lidé, kteří nemají jeho ducha. Nechtějí věnovat pozornost tomuto ubožákovi, prosícímu o smilování, a přitom si nejsou vědomi, že ve skutečnosti jsou raněni ještě horší slepotou než Bartimaios. Tento nebezpečný zákal začíná tím, že zavíráš oči před podstatou a závažností zla. Postupnou ztrátu rozlišovací schopnosti můžeš vnímat jako výhodu, která ti zdánlivě usnadňuje život, až upadneš do nebezpečné duchovní slepoty. Kdo přestal rozlišovat zhoubnou podstatu hříchu, nepocítuje potřebu milosti a odpuštění, volání po slitování je mu zcela cizí. Čím méně pak vidíš, jak velice potřebuješ Boha a jeho milosrdenství, tím více vidíš svým zakaleným zrakem jen sebe a své Já. Zatímco tvá duše strádá a touží po světle a smilování, tvoje pýcha ji okřikuje, aby mlčela.

Jaký prospěch můžeš očekávat, jestliže necháš projít kolem sebe božskou moc bez povšimnutí? V čem by ti mohlo být ke škodě, že se dovoláš Pána a setkáš se s tím,

který přišel, aby *chudým přinesl radostnou zvěst a vrátil slepým zrak?*⁽¹⁾ Vypořádej se rázně se všemi hlasy, které se snaží umlčet volání po smilování. Nerad se s pýchou, ale s vírou, že tě Ježíš může zbavit i takové nemoci, kterou si ani neuvědomuješ. Až uvidíš jeho pravé světlo, rázem se rozplynou všechny vidiny a přeludy, kterých ses dosud držel. Pak teprve uvidíš, jak nicotné jsou hodnoty, které jsi dosud pokládal za nepostradatelné.

I když svou prosbu jen zašeptáš, Pán ji uslyší. Pošle za tebou své přátele: *Zavolejte ho!* Přijmi ty, kteří tě chtějí přivést k tvému Dobrovinci, a důvěřuj jim. Odhoď všechny ohledy, obavy a stud a pospěš k Ježíši. Třebaže ho ještě nevidíš, můžeš poznat již z jeho otázky, že se setkáváš s nejvyšší Boží velkodušností: *Co chceš, abych ti učinil?* Je v tvém zájmu, aby sis uvědomil svou nouzi a své potřeby a vyslovil je před Pánem.

Jestliže se ti zdá, že nevíš, oč bys měl prosit, potřebuješ prohlédnout: *Pane, ať vidím.* Cítíš-li nespokojenost, nepokoj, rozpolcenost, je to proto, že nevidíš správně. *Pane, ať vidím.* Jestliže se ti zdá, že ti všichni jen křivdí, že tě neprávem přehlížejí, není to také tím, že je vidíš ve špatném světle? *Pane, ať vidím!* Jestliže ti připadá, že to, co od tebe požaduje Bůh skrze církev, je přehnané nebo zbytečné, dříve než se odvážíš to odmítnout, pros o osvědčení: *Pane, ať vidím!* Jestliže nevíš, jak se správně rozhodnout, vypros si nejdříve potřebné světlo: *Pane, ať vidím!* Čím větší je tvoje přesvědčení, že víš lépe než jiní, co je třeba dělat a jak je třeba uspořádat věci, tím více pros Spasitele: *Pane, ať vidím!* Když se ti zdá, že se už všechno hroutí, že nevíš, jak dál, obrať se na Ježíše s pokornou prosbou: *Pane, ať vidím!*

Abys posílil svou důvěru, věnuj pozornost slovům, se kterými Pán propouští uzdraveného slepce. Dovídáš se, že míra milosti, které je zapotřebí k tvému uzdravení, nezávisí jen na Ježíšově milosrdné dobrotivosti a všemohoucnosti. Božský divotvůrce chválí onu neochvějnou vytrvalost a rozhodnost, s jakou se slepý žebrák domáhal i v nepříznivém prostředí jeho pozornosti a smilování: *Jdi, tvoje víra tě zachránila.*

Klíč k zázraku

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jdi, tvá víra tě zachránila.

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,7–9

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozenkem.“

2. čtení – Žid 5,1–6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil“, jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva.“

Evangelium – Mk 10,46–52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl

Dokončení na str. 8

V čem spočívá tato víra? V pevném přesvědčení, že Pán ti nejen může, ale opravdu chce pomoci v každé tvé nouzi tím nejlepším způsobem, *že může změnit tvůj osud, jako se mění údolí na jihu země*⁽²⁾. Tvoje víra je spolehlivým klíčem k jeho nekonečné dobrotě, která je připravená použít i zázračné moci. Přestaň věřit své soběstačnosti a uvěř svému Pánu: *Velkou věc s tebou udělá Hospodin, naplní tě radost.*⁽³⁾

Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 4,18; ⁽²⁾ srov. Ž 126,4;

⁽³⁾ srov. Ž 126,3.

Svatý Severin Boethius

Tento světec bývá považován za jednoho z těch, z jejichž učení vycházeli středověcí myslitelé a teologové. Někdy se mu též přezdívá „otec scholastiky“. Na jeho počest je dokonce pojmenován kráter na Měsíci a na planetě Merkur. Hlavně však je v liturgickém kalendáři označen 23. říjen jako den, kdy si jej připomíná církev svatá. Severinu Boethiovi se připisuje výrok: „Kdybys byl mlčel, zůstal bys filosofem.“ Díky tomu, že nemlčel, stal se světcem.

Boethius ve vězení.

Iniciála ve středověkém rukopisu „Útěcha z filosofie“ z roku 1385

přišel nejen o svobodu, ale i o svůj vysoký titul a značný majetek, z něhož dříve sytil hladové a odíval nahé. Za mřížemi dlel až do 23. října 524, kdy byl vyveden ven, aby byl popraven.

Přestože se na Severina Boethia nahlíželo jako na mučedníka, jenž prolil svou krev pro hlásání a držení se pravé víry, svatořečení se dočkal až za pontifikátu sv. Lva XIII., jenž je vyhlásil 15. prosince 1883.

Ze spisů, které po sobě Boethius zanechal, zmíníme jen nejznámější *De consolazione philosophiae* (Útěcha filosofie) a *De S. Trinitate* (O Trojici). Boethiovo dílo tvořilo jeden ze základů středověké filosofie a teologie, bylo tak populární, že se překládalo takřka do všech evropských jazyků.

V prvně jmenovaném díle, psaném ve vězení, Boethius ukazuje, že dočasná dobra člověku nepřinášejí pravdivou útěchu a nečiní ho doopravdy šťastným. Pravé štěstí najde výlučně v Bohu, jenž je nejvyšším dobrem a štěstím a posledním cílem člověka. Přiznává, že s definitivní platností k této pravdě došel až v žaláři, kde žádná dočasná dobra neexistují, tudíž se od pachtění se po nich mohl oprostit. Stejně tak došel k poznání, že není radno podléhat fatalismu, který v nás usmrcuje naději, a že o našich životech nerozhoduje slepý osud či Štěstěna, nýbrž Boží Prozřetelnost.

Po Theodorichově smrti vládla jménem jeho nezletilého syna jeho dcera Amalasantha. Ta prohlásila, že otec se v soudu nad popraveným Severinem Boethiem mýlil, a vrátila vdově i jejich dvěma dětem všechny výsady, o něž Boethiovim žalářováním přišli.

Na svět přišel v roce 480 v Římě. Protože pocházel z patrijské rodiny, mohl si dopřát vymoženost studovat, a sice filosofii a rétoriku. Studia samotná mu sice nezařídili rodiče, o které někdy během dětství či dospívání přišel, ale otcův přítel senátor Symmachus, jenž převzal jeho výchovu.

Nějaký čas studoval Severin Boethius i v Athénách, centru antické moudrosti, přičemž vědních disciplín, které dokázal obsáhnout, bylo mnohem více. Nešlo přitom o žádné okrajové znalosti, jinak by nemohl napsat několik učených knih. Řečtinu pak ovládal natolik, že byl do latiny schopen překládat Platona i Aristotela, jedny z největších filosofů starověku. Překládal ovšem i díla jiných velikánů – Pythagora, Euklida či Archimeda.

Své první spisy dokončil Boethius již krátce po dvacitce, proto se lze jen těžko divit, že upoutal pozornost císaře Theodoricha. Ten jej v jeho pětadvaceti letech povolal na svůj dvůr a po čase mu udělil úřad, který byl obdařen vznešeně znějícím titulem *magister officiorum*. Šlo o nejnivnější úřad na císařském dvoře a spočíval v dozoru nad hlavními úřady v říši, včetně majetkosprávních a obchodních, a nad diplomatickými jednáními a vztahy se zahraničím. Učený Boethius od toho okamžiku v podstatě řídil celý císařský dvůr.

Při svém postavení nevynechal jedinou příležitost k šíření křesťanství jak v rámci dvora, tak mezi lidem. Nadále se též věnoval své lásce, tj. vědě, a napsal díla o astronomii, geometrii, ale např. i o hudbě – Boethiovo dílo *De institutione musica* se stalo základem pozdější středověké hudební estetiky.

Neopomíjel ani teologickou problematiku. Vymezoval se proti bludům konstantinopolského patriarchy Nestora, jejichž podstatou bylo mj. tvrzení, že Panna Maria nebyla Bohorodičkou, jelikož Ježíš

měl přirozenost toliko lidskou a ta božská se k ní přidružila až po křtu v Jordánu.

Boethius vystupoval i proti bludu ariánskému, který spočíval mj. rovněž v popírání Ježíšova božství, a tím i jeho soupodstatnosti s Otcem, navíc v hlásání teze, že Ježíš byl pouze stvořený, jakkoliv byl ze všeho stvoření tím nejvýznamnějším. Boethius proti této falešné nauce nepřestal vystupovat nikdy, navzdory tomu, že arianismus vyznával i císař Theodorich.

Vladaři se proto náramně hodilo obvinění Boethia z podpory byzantského císaře Justiniána, kterého považoval za svého nepřítele. Obvinění to bylo vylhané, Boethius žádné pikle proti svému vladaři nekul, třebaže s Justiniánem byl v korespondenčním styku. Dozajista mu nepřidalo ani to, že se veřejně zastal svého přítele senátora Albína, jenž upadl u císaře v nemilost. Ať už za postupnou změnou Theodorichova nazírání na Severina Boethia bylo cokoliv, nevraživost na kritiku arianismu zde figurovala bezesporu a byla jednou z hlavních příčin, ne-li tou nejhlavnější.

Tento velký učenec byl zatčen a uvržen do vězení v Pavii. Z císařova rozhodnutí

Boethius učí své studenty.

Iniciála ve středověkém rukopisu „Útěcha z filosofie“ z roku 1385

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (73)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očisti. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Oproti předcházejícímu „Świadectwo“ Alice ve „Słowo pouczenia“ neoznačila každou Ježíšovu výpověď křížkem a svoji polopauzou, učinila to pouze částečně. Zachováváme autentický zápis mystičky.

Pondělí 10. 4. 1995

Svatý týden

- Ježíš mi dal milost hlubšího poznání, že Jeho vtělení zůstává v každém člověku - zvláště v pokřtěném. V duši člověka je a žije Ježíš. A všechno to, co je dopuštěno Bohem v životě člověka, vnímá především Ježíš. Obzvláště duchovní utrpení, jaká jsou dána k obrácení, jsou utrpením Pána Ježíše. Utrpením větším, a dokonce předcházejícím to, co může pociťovat člověk, neboť Jeho vnímavost je větší a bohatší.

Takovým způsobem trvá oběť Ježíšova života a umučení a je větší než souhrn všech utrpení lidských. Tímto způsobem, pokud přinášíme úlevu v trápení druhému člověku, děláme to především vůči Ježíšovi. A pokud zraňujeme a jsme původci bolesti, to je také bolest Pána Ježíše - větší než bolest člověka.

On přece řekl: „Cokoliv jste učinili jednomu z těch nejmenších, Mně jste učinili.“⁽¹⁾

Nepochopitelnou láskou a milosrdenstvím je to stále přijímání lidských trápení, aby tak bylo možné doprovodit každého do nebe.

Takže každé moje stavění se proti Jeho svaté vůli je utrpením Pána Ježíše ve starosti a kvůli starosti o mě.

Pondělí 22. 11. 2004

† Dědictví Boží spočívá v naprosté závislosti na Bohu.

Největší chybou je samostatnost. Je to jakoby říci Bohu: nejsi mi potřebný, a je v tom trochu pohrdání a stavění se nad Boha.

To je vlastně to, co charakterizuje současný svět a co začalo v době osvícenství, kdy zbožstili člověka a jeho rozum, odporující Bohu. Člověk se stal nepřitelem Boha, bojuje proti Němu a snaží se Bohu odebrat Jeho všemohoucnost, ba si ji přivlastnit.

Zápas s Bohem je vždy zápasem s druhým člověkem. Proto tolik krve, násilí i smrti.

Lucifer chtěl být soběstačný, rovný Bohu a nakonec panovat nad Bohem. A protože není tvůrcem - nic nemůže tvořit - jeho jediným působením je ničení a zabíjení nejenom těla, ale především duše.

Dětská odevzdanost Bohu je proto nejdokonalejším rozhodnutím rozumného stvoření. Nejdokonalejším úsilím a touhou člověka - Mého milovaného dítěte, kterému jsem dal rozum i srdce schopné milovat.

Odvracení se od Boha, především to definitivní skončení a vzpoura, jsou sebevraždou a bohovraždou. Je to zabít v sobě toho, co je Božské, a tedy odsouzení sebe k věčnému strašnému utrpení, tak jako k vyrvání vlastního srdce.

Pondělí 19. 9. 2005

† Dítě Moje nejmilejší, čas zkoušky trvá. Přivíň se ke Mně a k Marii a čerpej milosrdenství z Mého Srdce pro své bratry.

Veliký boj se odehrává nad světem a jeho ozvuky pronikají svět i lidi. Nepokoj, strach i nenávisť se tlačí do lidských srdcí, především do těch, která se ode Mne odvrátila, která se příliš povrchně ke Mně přiznávala, a teď se topí v expanzi zla. Mé dítě, Moje Rány krvácejí stále víc a potřebuji stále víc lásky a odanosti od tebe, od tvých sester a bratří, kteří jste Mi slibovali lásku, věrnost a poslušnost. Potřebuji stále víc obětí od Mně oddaných dětí.

Vaše malé oběti mohou zachránit mnohé, jen kdyby byly odevzdávány s láskou a v duchu milosrdenství.

Čas běží stále rychleji, je stále víc naplněn událostmi, které jsou připomenutím i varováním vůči nadcházejícímu očistění světa a lidských srdcí z gangrény zla a hříchu. Buďte vnímaví a veškerou důvěru svěřujte Mé moudrosti a lásce.

„Je čeládka, jež proklíná svého otce a nežehná své matce ... čeládka, jejíž zuby jsou meče ... jež mají ... ze země vyloučit chudáky a zprostřed lidí nešťastníky.“ (Př 30,11-14)

Úterý 22. 8. 2006

Matky Boží Královny

† Nemusíš znát podrobnosti o stavu své duše. Musíš ale přilnout ke Mně - k Mým Ranám, důvěřovat Mi a vroucně prosit o záchranu pro svět, pro lidi, které ti ukazují. Pokud tě ti lidé zraňují, znamená to, že potřebují záchranu, že stav jejich duše je akutní, že ty máš pečovat o milosrdenství pro ně, oběť těžkostí i bolestí, které musíš dát Mým jménem...

Nemysli na sebe. Jsi poslána do tohoto světa a k těmto lidem.

Dal jsem ti oddechnout, načerpat sil, radovat se z Mého království a království Mé Matky v Medžugorje, i mezi bratry a sestrami Mnou vybranými.⁽²⁾

Je třeba, abys tady, kde jsi, byla Mým paprskem lásky a pokoje, ještě silnější a radikálnější ve službě pro království, ke které jsi povolána.

Čas běží, blíží se útok zla, poněvadž ohrožení duší je stále větší. A stále víc je potřebná obětavá služba tvých bratrů i sester. Služba pokoje a lásky.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska:
Słowo pouczenia.

Wydawnictwo Agape sp. z o.o.,
wydanie drugie zmienione, Poznań 2019.

Přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 25,40.

⁽²⁾ Byl to společný soukromý zájezd malé skupiny lidí z Rodiny Srdce Ukřižované Lásky.

Eugeno Zolli

Mladý Izrael z rodiny Zollerů orišel na svět v roce 1881 v Brodech v Haliči (v jihovýchodním Polsku, které tenkrát patřilo k Rakousku) jako nejmladší z pěti dětí. Rodina byla židovské víry a žila v určitém blahobytu, protože otec byl majitelem tkalcovny hedvábí v tenkrát ruské Lodži. V roce 1888 se car rozhodl zestátnit všechny podniky, jejichž majiteli byli cizinci. Zollerova továrna byla bez odškodnění vyvlastněna. Životní úroveň rodiny poklesla natolik, že starší synové museli hledat práci v cizině.

V roce 1904 opustil Izrael svoji rodinu, kterou už nikdy nespatriil. Jeho matka, která si přála, aby se stal rabínem, krátce předtím zemřela. Vyučoval, aby finančně podpořil své blízké, a kromě toho studoval filosofii na vídeňské univerzitě, později ve Florencii, kde dosáhl doktorského titulu. Současně s tím vystudoval na rabína. V roce 1913 se stal zástupcem rabína v tehdy přístavním městě Terstu a oženil se s Adélou Litwakovou, židovským děvčetem z Haliče. Z tohoto manželství vzešla jediná dcera Dora.

V roce 1917 ke své velké bolesti ztratil svoji ženu. V této době zažil mystickou zkušenost. Jednoho odpoledne „jsem zvolal náhle, aniž bych věděl proč, jako v extázi, jméno Ježíš... Viděl jsem ho jako na velkém obraze, pozoroval jsem ho dlouho, bez jakéhokoliv neklidu, cítil jsem úplnou duchovní odevzdanost... Řekl jsem si: Cožpak Ježíš nebyl synem mého národa?“ To bylo první diskrétní volání Kristovo.

Zoller se v roce 1920 oženil podruhé, tentokrát s Emmou Majonicou, která mu dala druhou dceru, Miriam. V letech 1918 až 1938 vyučoval z Terstu hebrejštinu a staré semitské jazyky na univerzitě v Padově. Překvapivým způsobem používal přitom Nový zákon stejně často jako Starý. Tak se seznámil s osobou Ježíše Krista a s jeho učením.

Díky faktu, že je specialistou na staré řeči, objevil, že jméno „Nazaret“ bylo

použito poprvé pro malé město, v němž žil Ježíš v prvních 30 letech svého života. Ale toto jméno znamená také, že Ježíš z Nazareta je prorokem Izaiášem označený *Nazir* (Zasvěcený): „I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek [hebrejsky: *nazer*] z jeho kořenů vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův.“ (Iz 11,1)

Nápadná shoda mezi zprávou o utrpení Kristově v evangeliu a zprávou proroka Izaiáše napsanou o 800 let dříve o trpícím služebníkovi, nenechávala Zollera vůbec na pochybách, že se proroctví splnilo v Ježíši. Kromě toho ho přivedlo zkoumání výpovědí Ježíšových o jeho božství k závěru, že „Kristus je Mesiáš.

Mesiáš je Bůh. Kristus je tedy Bůh.“ Zoller byl sice rozumově přesvědčen, ale ještě neměl víru. Tato milost mu byla udělena až o sedm let později.

Sbližení Mussoliniho s hitlerovským Německem vedlo na konci třicátých let k antisemitským kampaním v Itálii. Byly vydány diskriminační zákony proti Židům. Zoller si poitalštil své jméno na Zolli, přesto mu nebyla uznána italská státní příslušnost. Jinak nebyl obtěžován. V roce 1940 mu nabídla židovská obec v Římě uvolněné místo velkého rabína hlavního města. A on nabídku přijal.

Po pádu Mussoliniho a po podepsání klidu zbrani se spojenci italským králem Viktorem Emanueleem III. poslal Hitler v září 1943 třicet německých divízi, aby obsadily severní a střední Itálii. Himmler, nejvyšší velitel SS, poručil veliteli SS města Říma, aby shromáždil veškeré Židy, muže a ženy, děti i starce, aby je odvezli do Německa. Velitel využil rozkazu o deportaci k vydírání. Zavolal oba předsedy židovské obce v Římě k sobě a vyžadoval od nich, aby mu během 24 hodin předali 50 kg zlata, jinak že budou všichni muži z židovského obyvatelstva ihned odvezeni k trestu. Do příštího dne se podařilo židovské obci sesbírat jenom 35 kg zlata. Prosili velkého rabína, aby šel do Vati-

kánu, aby si chybějící množství vypůjčil. Rabín přednesl svoji prosbu o zapůjčení 15 kg zlata státnímu sekretáři Pia XII., přičemž nabídl svoji vlastní osobu jako záruku. Kardinál informoval Svatého otce a požádal Zolliho, aby přišel znovu ve 13 hodin. Mezitím bude Vatikán sbírat 15 kg zlata. Brzy potom se Zolli dověděl, že požadované množství bylo již nashromážděno díky darům kněží a četných katolických organizací.

To ale znamenalo jenom odklad. Brzy potom informoval papeže německý vyslanec u Svatého stolce, von Weizsäcker, který potají nesouhlasil s politikou nacistů, že Himmler nařídil deportaci všech italských Židů. Pius XII. poručil římskému duchovenstvu, aby okamžitě otevřelo svatá místa, kláštery atd. k přijetí Židů, kteří se tam měli uchýlit, aby se schovali. Zolli, na jehož hlavu byla vypsána peněžitá odměna, žil následujících devět měsíců v podzemí, naposledy u křesťanských přátel jeho dcery Dory.

Dne 4. června 1944 byl Řím osvobozen americkou armádou. O svátku Jom-Kipur v říjnu 1944 vedl Zolli v římské synagoze modlitby Velkého odpuštění: „Náhle jsem zahlédl svými duchovními očima velkou louku a uprostřed na zeleném trávníku stál Ježíš v bílém plášti...“, napsal později. „Při tomto pohledu jsem pocítil velký vnitřní mír a slyšel jsem v hloubi svého srdce tato slova: »Ty jsi zde naposledy. Od této chvíle mě budeš následovat.« Přijal jsem tato slova s velikou odevzdaností a moje srdce ihned odpovědělo: »Tak ať se stane, tak to musí být...« O hodinu později, po večeři, mi řekla moje žena v mém pokoji: »Když jsi dnes stál před skříňkou s Tórou, zdálo se mi, jako by bílá postava Ježíšova na tebe vkládala ruce, jako k požehnání.« Byl jsem ohromen... V tomto okamžiku na mne volala naše nejmladší dcera Miriam, která odešla do svého pokoje a ačkoliv nic neslyšela, řekla: »Vy mluvíte právě o Ježíši Kristu. Víš, tati, dnes večer jsem ve snu viděla velkého, úplně bílého Ježíše.« Popřál jsem oběma dobrou noc a přemýšlel bez rozčilení o mimořádné shodě události.“

Za několik dnů se velký rabín vzdal svého úřadu. Dne 13. února 1945 udělil Msgre Traglia Izraeli Zollimu svátost křtu, přičemž ten si zvolil jméno Eugenio na znamení vděčnosti vůči papeži Piu XII. za jeho rozhodné jednání ve prospěch Ži-

Výzva čtenářům Světla

dů během války. Zolliho manželka byla pokřtěna současně se svým mužem a uvedla jako své jméno Maria. Dcera Miriam následovala své rodiče po roce osobního přemýšlení. Zolliho křest byl zakončením dlouhého duchovního vývoje: „Tato událost byla jako příchod milovaného hosta do moji duše. Začal jsem jenom jasněji a hlasitěji slyšet v evangeliích znějící hlas Kristův. V mojí duši se Bůh nezjevil ani v bouři ani v ohni, nýbrž v mírném zurčení...“

Večer po svém křtu neměl Zolli nic k jídlu. Msgre Traglia mu musel darovat 50 lir. V 65 letech upadl Zolli náhle do těžkých finančních problémů, jak se postarat o životní náklady své rodiny. Doposud žil z rabínových a profesorových honorářů. Přijal novou situaci s velkou duševní rovnováhou: „Prosím jenom o vodu křtu, o nic více. Jsem chudý a budu žít v chudobě. Mám důvěru v Prozřetelnost.“

Zpráva o křtu velkého rabína vyvolala záplavu pomluv. Předhazovali mu kromě jiného, že se stal odpadlíkem ze zjištění. Připadlo mu snadné na to odpovědět: „Ti Židé, kteří dnes konvertují, ztrácejí všechno jako za časů svatého Pavla, co se týká materiálního života, ale získávají všechno ze života v milosti.“

Dnes pokládají někteří katolíci za zbytečné, když se nějaký Žid obrátí, aby se stal křesťanem. Učení církevních otců a II. vatikánského koncilu ale odporuje tomuto názoru: „Kristus je prostředník a cesta ke spáse a on se pro nás stává přítomným ve svém těle, církvi. On sám výslovným zdůrazněním nutnosti víry a křtu (srov. Mk 16,16; Jan 3,5) potvrdil zároveň i nutnost církve, do které lidé vstupují křtem jako branou. Proto by nemohli být spaseni ti lidé, kteří vědí, že Bůh prostřednictvím Ježíše Krista založil církev jako nezbytnou, a přesto by nechtěli do ní vstoupit anebo v ní vytrvat.“ (LG 14)

Na doporučení Svatého otce byl Eugenio Zolli jmenován profesorem na Paapežském biblickém institutu. V říjnu 1946 vstoupil do třetího řádu svatého Františka, jehož hlavním znakem je laiky ve světě praktikovaná evangelijská chudoba.

V lednu 1956 onemocněl na zápal plic. Jeho dcera Miriam setrvala při této poslední nemoci u lože svého otce. Týden před svou smrtí se svěřil Eugenio jedné řeholnici, která ho ošetřovala: „Zemřu na první pátek měsíce v 15 hodin, jako náš

Milí čtenáři Světla,

velice si vážíme Vaší věrnosti, kterou k našemu týdeníku zachovávejte. A ještě více jsme vděční za všechny Vaše modlitby, odsloužené mše svaté, ba i oběti. Je to zároveň pro nás závazek, abychom stále byli co nejlepšími nástroji v rukou Božích a Panny Marie a předávali Vám co nejvyšší duchovní potravu pro duši. Pokud se to někdy zcela nepodaří, pak vězte, že jsme jen lidé chybující, se svými limity, kteří si nečiní nárok na všechnu vědu a rozum. Ale snad s pomocí Boží a Panny Marie se dílo jakžtakž daří...

Kromě toho, že se i v osobních životech snažíme naplňovat to, co předkládáme na stránkách našeho týdeníku, je vydávání našeho časopisu závislé i na mnohem prozaičtější skutečnosti - na ekonomice. A i když milost Boží nám zatím dopřává, že to vždycky nějak dopadne, nemusí tomu tak nutně být i v budoucnu. Nevíme, zda ubývá čtenářů Světla obecně, ale předplatitelů ano. Příčinou je obvykle úmrtí, v posledním roce a půl kovidová situace, ale existují i jiné důvody. A tady bych chtěl obrátit Vaši pozornost na následující:

Dost možná jednou z příčin je i to, že v dobré víře půjčujete jeden (svůj) výtisk Světla dalším lidem. Ano, je to potěšující a, jak doufáme, užitečné. Sami bychom rádi sloužili svojí činností pro Boží věc zdarma. Ale jak jsem již uvedl, jsme firma, která není nikým dotována a je závislá i na ekonomické situaci. A vydávání týdeníku - i když bez barevných obrázků - něco stojí! Zvláště v této době se náklady na vydávání a doručování do rukou Vám, čtenářům, navyšují coby důsledek celosvětové situace nejen kvůli koronaviru. A tak i u nás jdou nahoru například ceny papíru (a v tuto chvíli není ani jasné, zda se podaří sehnat papír, na který

tiskneme Světlo nyní), energii, o poštovním snad ani mluvit nemusím. Proto jsme museli učinit závažné rozhodnutí, které nás pramálo těší, ale bylo nezbytné nutné, aby vydávání časopisu nebylo prodělečné - museli jsme po pěti letech zvednout cenu předplatného. Věříme, že toto rozhodnutí pochopíte a že Vás to neodradí od dalšího předplatného.

Z toho všeho je zřejmé rovněž toto: Pro nás jako vydavatele, závislého na počtu odběratelů časopisu, je mnohem prospěšnější, když místo půjčování, ba snad i kopírování, přimějete zájemce o náš časopis k tomu, aby si jej předplatili. Případně, je-li to ve Vašich možnostech, sami jim Světlo předplatili - může to často být i vhodný dárek, lepší a užitečnější než nějaká nepotřebná věc, která třeba obdarovaného ani tolik nepotěší. Samozřejmě Vám na požádání vystavíme dárkový certifikát...

Milí čtenáři, byl bych rád, kdybyste tuto výzvu přijali i jako projev solidarity s naší redakcí. Vězte, že jsme si opravdu dobře vědomi, že hlásání Božího království nesnese nároku na odměnu. Leč, je zde i druhá strana mince, že dělník jest hoden své mzdy, a zvláště vydaje jiným stranám musíme hradit včas a bez pardonu. To je svět, ve kterém žijeme, pohybuje se a jsme. Bůh nás sem postavil a má s námi všemi svůj záměr. O jeho naplnění se snažíme, jak nejlépe umíme, a Vaši pomoc v tom velmi potřebujeme.

Děkuji, že jste vydrželi dočist až sem, a už jen jediná věta: Pán Bůh zaplať Vám všem, zvláště pak za Vaše modlitby a oběti!

Bůh Vám žehnej a Neposkrvněná ať Vás skrývá pod svým ochranným pláštěm před vším zlým!

*Mgr. Daniel Dehner,
šéfredaktor týdeníku Světlo*

Pán Ježíš Kristus.“ V pátek 2. března přijal ráno svaté přijímání. Poté, co v poledne upadl do komatu, odevzdal svoji duši Bohu ve tři hodiny odpoledne.

Svým duchovním vývojem představuje Eugenio Zolli zřetelně kontinuitu mezi Starým a Novým zákonem: „Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.“ (Mt 5,17) řekl Ježíš. Pro Zolliho nebylo snadné splnit požadavky, které s se-

bou přináší tato pravda. Na konci svého života řekl: „Vy, kteří jste se v katolické víře narodili, si vůbec nejste vědomi svého štěstí, že jste milost Kristovu přijali od dětství. Ale ti, kteří se jako já dostali na práh víry po dlouhé roky trvající práci, si dovedou vážít velikosti daru víry a pocítit veškerou radost, jaká jenom existuje, nad tím, být křesťanem.“

*Z VISION 2000 - 4/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Přichází, aby nás spasil

Všemohoucí Bůh, Stvořitel celého vesmíru, se stal skutečným člověkem, aby každý, kdo ho přijme jako jediného Pána a Spasitele, „nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

Ježíš Kristus se stal skutečným člověkem, zničil „dílo ďábla“ (srov. 1 Jan 3,8), demaskoval ďábelskou lež, že je možné dosáhnout štěstí mimo Boha, nezachovávat jeho přikázání. Podobně jako v Betlémě, stejně tak mnozí i dnes říkají Ježíšovi, Marii a Josefovi s lhostejností či s nenávisť: „Není tu místo, nemohu přijmout.“ Mluví tak v době, kdy se domáhá právního sankcionování zabíjení lidí potracením a eutanazií, akceptují se rozvody, manželské zrady, spolužití před svatbou, antikoncepce, pornografie nebo ideologie LGBTQ. Pokud někdo odmítá Ježíše a jeho učení, vstupuje na cestu věčné záhuby. V *Katechismu katolické církve* čteme: „Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: »Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá v sobě trvalý věčný život.« (1 Jan 3,14–15) Náš Pán nás upozorňuje, že budeme od něho odděleni, jestliže nepřispějeme na pomoc chudým a maličkým v jejich nouzi: jsou totiž jeho bratry. Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem

a s blaženými je označován slovem »peklo.« (KKC 1033)

Od chvíle početí

Panenské početí Ježíše v Mariině lůně se uskutečnilo mocí Ducha Svatého (srov. Lk 1,35). Jako Božská Osoba Slova Ježíš existoval od věků, ale ve chvíli početí v Mariině lůně přijal skutečnou lidskou přirozenost, aby skrze svou smrt a zmrtevýchvstání zvítězil nad všemi hříchy, smrtí i satanem. Tak Bůh miloval nás, hříšné lidi, že „svým vtělením se jistým způsobem spojil s každým člověkem“ (*Gaudium et spes*, 22). A proto ve chvíli početí každého člověka se s ním Ježíš Kristus sjednocuje a tvoří nesmrtelnou lidskou duši. Vykupitel, který byl počat jako skutečný člověk v Mariině lůně, který se pod matčiným srdcem rozvíjel, vyrůstal a narodil se jako bezbranné nemluvně, nám ukazuje svatost lidského života od okamžiku jeho vzniku ve chvíli početí. V noci Božského narození zaznívá tedy radostná pravda, že díky Kristu každá lidská osoba od okamžiku početí má nezrušitelné právo na život. To právo zaručuje každému člověku všemohoucí Bůh v pátém přikázání Desatera: „Nezabiješ!“

Žel, stoupenci interrupce, navzdory zdravému rozumu a vědeckým faktům, nechtějí uznat, že lidský život začíná ve chvíli početí. A je přece fakt čistě vědecký, a tedy nezávisející na jakékoliv ideologii nebo náboženské víře: život člověka

začíná ve chvíli oplodnění, kdy mužská buňka (spermie) a ženská buňka (vajíčko) se spolu spojují a tvoří tak zygotu. Kdo tento fakt nepřijímá a dožaduje se legalizace potratu a eutanazie, ten vydává svědectví své výjimečné ignoranci, nebo také, jak napsal sv. Jan Pavel II., jeho svědomí, nazývající „zlo dobrem a dobro zlem“ (srov. Iz 5,20), již vstoupilo „na nebezpečné scesti a do nejtemnější morální slepoty“ (*Evangelium vitae*, 24).

Pravda o svatosti lidského života je „zapsána“ v srdci každého člověka (srov. Řím 2,14–15). Tak tedy žádný stoupenec zabíjení nenarozených dětí se nemůže vymlouvat, že není vinen.

Vědecká zkoumání potvrzují, že ve chvíli početí je v buňce velikosti kapky zakódovaná informace, která bude řídit proces rozvoje lidského organismu se 100 biliony buněk. Každá z nich byla vybavena tak komplikovaným mechanismem chemického fungování, že ho současná věda nedokáže pochopit. Každá buňka má v sobě Tvůrcem zakódovanou instrukci činnosti, která říká, jak má vznikat každá část lidského těla a jak musí fungovat. Každá z buněk působí jako miniaturní město. 100 bilionů buněk, které tvoří lidské tělo, harmonicky pracuje jako jeden živý organismus v ideální spolupráci. Ta geniální schopnost zakódovaná v buňkách v nás musí vzbuzovat obdiv nad velikostí a moudrostí Boha Stvořitele.

Geniální kód

Pamatujme na to, že v každé buňce lidského těla se nachází kód DNA, který obsahuje geniální zápis informací. V lidském genomu jsou tři biliony informací zapsaných v kryptografickém čtyřpísmenkovém kódu. Přečíst je tempem tří písmen za sekundu by trvalo 31 let. V tom kódu je obsažena charakteristika všech orgánů lidského těla, tedy pohlaví, barva očí, vlasů apod. Geniální kód nacházející se v lidské DNA poukazuje na nekonečnou moudrost a inteligenci Božského Tvůrce. Pro všechny intelektuálně poctivé lidi je fakt přítomnosti fenomenálního zápisu informací v DNA čitelným znakem ukazujícím na existenci Boha Tvůrce.

Vědecká bádání jednoznačně potvrzují, že informace obsažené v molekule DNA jsou od ní oddělené, ona je pouze jejich nositelem. Ty informace jsou geniálním zá-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali

tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré myslí, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

pisem záměru, který ukazuje na existenci osobní inteligence Boha. Části DNA, nazvané nukleotidy, tvoří logický celek a jsou vzájemně se sebou propojené tak jako písmena nebo slova v textu dopisu. Tak tedy v kódu DNA existuje inteligence, a v něm obsažené informace nejsou ani hmotou, ani energií.

Odhalení kódu DNA svědčí o tom, že ateismus nemá žádné logické základy a že je slepou vírou v náhodný vznik života a celého Vesmíru.

Víme-li o tom, jak zázračně jsme byli stvořeni, když jsme obdrželi tělo a nesmrtelnou duši, každým svým činem a myšlenkou musíme vzdávat chválu svatému a všemohoucímu Bohu, který je láska, a odvážně bránit právo na život každého člověka od chvíle početí až do přirozené smrti.

Náš lidský život, poznamenaný utrpením a smrtí, bude mít smysl jenom tehdy, když uvěříme Kristu a navážeme s ním osobní vztah lásky. Naopak největším neštěstím pro člověka je setrvávání v hříchu, nechota obrátit se nebo ignorování a odmítnutí Ježíše, který žije, působí a učí v katolické církvi. Ježíš říká, že každý, kdo uvěří a přijme jeho lásku a milosrdenství, „bude spasen; ten, kdo však neuvěří, bude odsouzen“ (Mk 16,16). Jenom Ježíš Kristus, skutečný Bůh, který se stal skutečným člověkem, je pramenem nezníčitelné lásky. Tak promlouval k Alici Lenczewské: „Láska – to jsem Já, Ježíš Kristus – Láska, která se stala Člověkem a která se navrácí a přichází k lidem v Duchu Svatém. Nepros tedy, abych tě naučil milovat. Pros a usiluj o to, abych byl v tobě: abys ty byla Mnou a Já tebou. Láska, to není dovednost milování, prokazování dobroty a milosrdenství, které se dá naučit i vycvičit, aby byla prokazována lidem. Láska, to jsem Já, vyplňující tvoje srdce, které – když je Mně oddáváno v neustávajícím aktu velebení a vděčnosti – je zcela Moje, a všechno, co z něj plyne, je Mnou. Tehdy Já skrze tvé srdce přicházím k lidem a obdarovávám je Sebou. Přimkni se ke Mně, žízni po Mně a dovol, abych si tě zcela přivlastnil. Neztratí se tvá totožnost, ale nalezne se v té dokonalosti, jaká ti byla dána tvůrčím aktem a do jaké jsi povolána ve věčném životě.“ (*Słowo pouczenia*, 152)

*Z Miłujcie się! 5/2020 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Poselství Svatého otce Františka k 95. světovému dni misí 24. října 2021

- pokračování ze str. 2

pro ni nemůže být cizincem nebo zůstat mimo její dosah.

Zkušenost apoštolů

Příběh evangelizace začíná Pánovou vášnivou touhou volat každého člověka tam, kde se nachází, a navazovat s ním dialog a přátelství (srov. Jan 15,12–17). Apoštolové nám to říkají jako první; pamatovali si dokonce i den a hodinu, kdy se s ním poprvé setkali: „Byly asi čtyři hodiny odpoledne.“ (Jan 1,39) Přátelství s Pánem, vidět ho, jak pečuje o nemocné, jí s hříšníky, sytí hladové, přibližuje se k těm, kdo jsou vyloučeni, dotýká se nečistých, ztotožňuje se s nebohými, zve k blahoslavenstvím, učí nově a s velkou autoritou, zanechává nesmazatelnou stopu, je schopen vyvolat úžas a šířit nezištnou radost, kterou nemůžeme ani obsáhnout. Jak říkal prorok Jeremiáš: tato zkušenost je jako planoucí oheň jeho živoucí přítomnosti v našem srdci, které nás pobízí k misii, i když to někdy znamená oběť a nepochopení (srov. Jer 20,7–9). Láska je dynamická a vyzývá i nás, abychom se dělili o tu nejkrásnější zprávu, o zdroj naděje: „Našli jsme Mesiáše.“ (Jan 1,41)

Při pohledu na Ježíše jsme viděli, slyšeli a zažili, že věci mohou být jinak. Už dnes zahájil dobu příští, když nám připomněl základní vlastnost našeho lidství, mnohdy opomíjenou, zapomenutou: „Byli jsme stvořeni k plnosti, které lze dosáhnout jen v lásce.“⁽²⁾ Nové časy, které probouzejí víru schopnou chopit se iniciativy a vytvářet komunitu lidí, kteří se učí přijímat křehkost vlastní i křehkost druhých, a tím podporují bratrství a přátelství ve společnosti.⁽³⁾ Církevní společenství ukazuje svou krásu pokaždé, když s vděčností pamatuje na to, že nás Pán miloval jako první (srov. 1 Jan 4,19). Láskyplné Pánovo zalíbení nás překvapuje, úžas sám o sobě nemůžeme vlastnit ani vynutit. (...) Pouze tak může vykvést zázrak vděčnosti, darování sebe sama. Ani misijního zápalu nikdy nedosáhneme v důsledku rozumové úvahy nebo kalkulu. Misijní činnost je vyjá-

dřením naší vděčnosti (srov. *Poselství pro Papežská misijní díla*, 21. 5. 2020).

Nicméně doba, ve které žili první křesťané, nebyla lehká: svou víru začínali žít v nepřátelských a obtížných podmínkách. Vyhnanství a věznění se střídalo s vnitřními i vnějšími vzpourami, které zdánlivě popíraly a negovaly to, co křesťané viděli a slyšeli. Tyto okolnosti však pro ně nebyly obtíží nebo překážkami, které by je vedly k ústupu a uzavření se do sebe, naopak se staly pobídkou, aby každou nepřízeň, komplikaci nebo těžkost přeměnily v příležitost k misijnímu poslání. I omezení a překážky se tak staly šancí, aby vše pronikl Pánův duch. Z osvobozující radostné zvěsti nezůstal nikdo vyloučen.

Živé svědectví o tom podávají Skutky apoštolů, kniha, kterou mají mít učedníci misionáři stále po ruce. Popisuje, jak se milost evangelia rozlévala všude, kde se evangelium šířilo. Přinášelo radost, kterou může darovat jen Duch Svatý. Skutky apoštolů nás učí prožívat zkoušky v těsném spojení s Kristem, abychom došli „přesvědčení, že Bůh může působit za jakýchkoli okolností, i uprostřed zdánlivých neúspěchů“, a jistoty, že ten, „kdo se z lásky obětuje a dává Bohu, určitě bude plodný“ (srov. Jan 15,5).⁽⁴⁾

Stejně je tomu i s námi, ani současná historická situace není snadná. Pandemie znásobila bolest, samotu, chudobu a nespravedlnost, kterou již mnozí trpěli, odkryla naše falešné jistoty, polarizaci a rozdělení, které nás potichu trýzní. Ti, kdo jsou křehcí a zranitelní, pocítili svou křehkost i zranitelnost ještě více. Zakusili jsme beznaděj, zklamání, obtíže. Dokonce jsme se oddali hořkosti, která nám bere naději a zastírá náš pohled. My však „nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši“ (2 Kor 4,5). Proto v našich společenstvích a v našich rodinách zní slova evangelia, která nacházejí ozvěnu v našem srdci a říkají nám: „Není tady, byl vzkříšen.“ (Lk 24,6) Jsou to slova naděje, která rozbíjejí každý determinismus.

Poselství Svatého otce Františka k 95. světovému dni misí 24. října 2021

- dokončení ze str. 9

Těm, kdo se jimi nechají proniknout, daruji nezbytnou svobodu a srdnatost, aby se postavili skutečnosti a s vynalézavostí hledali všechny způsoby, jak praktikovat soucit, „svátostnou“ blízkost Boha, který nikoho nenechá stát na okraji cesty. V aktuální době pandemie, kdy jsme v pokušení zakrývat a omlouvat svou lhostejnost či apatii výmluvou na nutnost sociálního odstupů, je naléhavě zapotřebí misie soucitu, která dokáže proměnit nařízený odstup v místo setkání, péče a podpory. „Co jsme viděli a slyšeli“ (Sk 4,20): žité milosrdenství se stane útočištěm a dá nám věrohodnost, která nám umožní sdílet utrpení, abychom vytvořili „společenství založené na vzájemném sdílení a solidaritě, které je hodno naší doby, naší energie a našich zdrojů“.⁽⁵⁾ Boží slovo nám každodenně poskytuje spásu, chrání nás výmluv, které vedou k uvěznění do podlé skepse: „Stejně je to jedno, nic se nezmění.“ Odpověď na otázku, proč se mám vzdát svých jistot a svého pohodlí, zálib, když nemohu vidět důležitý výsledek, zůstává stále stejná: „Ježíš Kristus přemohl hřích a smrt a je plný moci. Ježíš Kristus opravdu žije.“⁽⁶⁾ On chce, abychom i my tuto naději přijali, dělili se o ni, abychom byli živí a bratrství. V současné situaci je naléhavě potřeba misionářů naděje, kteří budou schopni ve spojení s Pánem prorocky připomínat, že nikdo se nezachráni sám.

Jako apoštolové a první křesťané také my říkáme ze všech sil: „Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli.“ (Sk 4,20) Všechno, co jsme od Pána dostali, nám daroval proto, abychom to dali k dispozici druhým. Jako apoštolové, kteří viděli a slyšeli Ježíšovu spásu a dotkli se jí (srov. 1 Jan 1,1-4), stejně tak se i my dnes můžeme dotýkat trpícího a oslaveného Kristova těla v každodenním běhu dějin a mít odvahu podělit se se všemi o úděl plný naděje. Tato neochvějná naděje vychází z vědomí, že nás doprovází Pán. My, křesťané, si nemůžeme nechat Pána pro sebe. Misijní poslání církve, kterým je evangelizace, se uplat-

ňuje kompletně a veřejně v přeměně světa a v ochraně tvorstva.

Pozvání pro každého z nás

Téma Světového dne misí pro letošní rok: „Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli“ (Sk 4,20) je pozváním pro každého z nás, abychom se ujali toho, co nosíme v srdci, a předávali to dál. Toto poslání je a vždy bylo identitou církve: „Existuje právě proto, aby hlásala evangelium.“⁽⁷⁾ Pokud se osobně izolujeme nebo se uzavřeme do malých skupin, náš život z víry ochabuje, ztrácí prockého ducha, schopnost úžasu a vděčnosti. Církev ze své vlastní dynamické povahy požaduje rostoucí otevřenost, která je schopna jít za každým a zahrnout všechny. První křesťané ani zdaleka nepodléhali pokušení uzavírat se do elitní skupiny. Přitahoval je Pán a nový život, který přinášel; jít ke všem a svědčit o tom, co viděli a slyšeli: Boží království je blízko. Byli v tom velkodušní, vděční a ušlechtilí. To jsou vlastnosti těch, kdo vědí, že zasévají, ale plody jejich úsilí a jejich obětí okusí další. Rád si proto připomínám, že i ti „nejslabší, znevýhodnění a zranění mohou jimi (misionáři) svým způsobem být, protože je třeba stále umožňovat, aby dobro bylo sdíleno, i když je v člověku přítomno s mnohými slabostmi“⁽⁸⁾. Na Světový den misí [...] pamatujeme s vděčností na všechny lidi, kteří nám svědectvím svého života pomáhají obnovovat náš křestní závazek, a sice být velkodušními a radostnými apoštoly evangelia. Pamatujeme zvláště na ty, kteří se vydali na cestu, opustili vlast a rodinu, aby evangelium neprodleně a bez obav přinesli do nejzazších koutů národů a měst, kde mnoho lidí touží po požehnání.

Jejich misijní svědectví je pro nás výzvou, abychom byli odvážní a bez přestání prosili Pána žně, aby „poslal dělníky na svou žně“ (Lk 10,2). Ano, uvědomujeme

si, že misijní povolání nepatří minulosti, není romantickou vzpomínkou na dávné doby. Ježíš dnes potřebuje srdce, která jsou schopná žít povolání jako zamilovaný příběh. Láska je vede až na kraj světa, stávají se nástroji a posly soucitu. Toto povolání Ježíš adresuje všem, ale každému jinak. Mějme na paměti, některé periferie jsou blízko nás, v městských centrech nebo v našich rodinách. Všeobecná otevřenost lásce má rozměr, který není zeměpisný, ale existenční. Souvisí s naším každodenním úsilím rozšiřovat okruh přátel, setkávat se s těmi, které – byť jsou mi nablízku – přirozeně nepovažuji za součást „okruhu svých zájmů“.⁽⁹⁾ Žít misijní poslání znamená troufnout si učit se postojům Ježíše Krista a s ním věřit, že i ten, kdo je vedle mne, je můj bratr, moje sestra. Kéž by je-

ho soucinná láska probudila i naše srdce a udělala z nás Kristovy učedníky a misionáře.

Maria, první učednice a misionářka, ať probudí ve všech pokřtěných touhu být světlem a solí naší země (srov. Mt 5,13-14).

*Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského
dne 6. ledna 2021,
v den slavnosti Zjevení Páně*

FRANTIŠEK

*Zdroj: TS ČBK
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- (1) Srov. 2. vatikánský koncil. Pastorální konstituce *Gaudium et spes*, č. 22. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakl., 2002.
- (2) František. Enc. *Fratelli tutti*, č. 68. Praha: Karmelitánské nakladatelství, 2021.
- (3) Srov. *tamtéž*, č. 67.
- (4) František. Apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*, č. 279. Praha: Paulínky, 2014.
- (5) František. Enc. *Fratelli tutti*, č. 36.
- (6) František. Apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*, č. 275.
- (7) Sv. Pavel VI. Apoštol. exhortace *Evangelii nuntiandi*, č. 14. Praha: Zvon, 1990.
- (8) František. Apoštol. posynodální exhortace *Christus vivit*, č. 239. Praha: Karmelitánské nakladatelství, 2019.
- (9) Srov. František. Enc. *Fratelli tutti*, č. 97.

Nově pokřtění katechumeni z kazašského Nursultanu

Sestru Madeleine a sestru Notburgu, naše sestry⁽¹⁾, které pracují na arcibiskupské kúrii v Nursultanu, hlavním městě Kazachstánu, znají mnozí farníci z katedrály Matky ustavičné pomoci. V listopadu 2020 poprosila sestra Madeleine některé z nich o svědectví. Ona sama vypráví: „*Mnozí dospělí zde přijímají svátost křtu, jako například Dr. Gulnara Nugušinová. Již roky ji neodrazuje žádná námaha, která by jí bránila – pokud možno každý den – přijít na mši svatou. A to v tomto obrovském milionovém městě vůbec není samozřejmostí. Dokonce i během koronakrizy, když ještě byla účast na mši svaté možná, byla právě i ona jednou z mála těch, kdo nikdy nechyběli. Pro tuto velmi vzdělanou a zaneprázdňenou ženu, která má skromné vystupování a její poslušnost vůči duchovnímu vůdci je pozoruhodná, se prostřednictvím víry všechno změnilo. Kráčí krásnou duchovní cestou, což tajně obdivuji. S radostí mi poslala svědectví o svém křtu.*“

* * *

„Jmenuji se Gulnara, mám 56 let, jsem Kazaška a vyrostla jsem ve městě Karaganda. V Moskvě jsem absolvovala univerzitní studium stavebního inženýrství a tam jsem napsala také svoji doktorskou práci. Po dodatečném studiu ekonomiky na univerzitě v Karagandě jsem pracovala jako projektová manažerka, poté na vedoucí pozici na univerzitě a v současnosti jsem v čele kazašského olejového a plynového podniku. Přes 30 let jsem vdaná a mám dvě dospělé děti, syna a dceru. Potud to všechno zní dobře, ale v roce 2013 se moje manželství ocitlo před rozpadem, děti byly těžce nemocné a já jsem se pro nedostatek spánku ocitla na pokraji zhroutení. Komunikace s jinými mi připadala natolik těžká, že jsem se vždy chtěla někam schovat anebo utéct. Když jsem se ve firmě musela zúčastnit nějakého sezení, přednášet a představovat projekty, sotva jsme dokázala ukrýt náhlé pocení či chvění hlasu a před kolegy jsem jen těžko zadržovala slzy. Jediná rozumná myšlenka, která mi v takových chvílích přišla na mysl, byla věta, kterou často opakovala moje maminka: »Alláh zachrání.« Na-

rodila jsem se v kazašské rodině, přičemž celý můj vztah k Bohu tvořila tato krátká modlitba a muslimské pohřby příbuzných.

V té době jsem jednou zamyšleně seděla ve svém pokoji a moje malá neteř Asia se mě zeptala: »Proč jsi tak smutná, teto Guljo?« Jen jsem pokrčila rameny a Asia pokračovala, ukazujíc rukou k nebi: »Ale, vždyť ty přece víš, na koho se máš obrátit!«

Skutečně jsem se obrátila k Bohu, v noci jsem přečetla celou kapitolu v Koránu a při jedné návštěvě mešity jsem se neobratnými slovy modlila. Moje hledání mě hnalo až do Indie, do buddhistických a hinduistických chrámů. Hltala jsem všechny možné knihy o náboženství a stále jsem se ptala: Kde je Bůh? Jak se k němu modlí? Může mi pomoci?

Tu jednoho dne na jaře přišla ke mně moje mladší sestra Maral s nečekaným pozváním: »Chtěla by ses zúčastnit mého křtu?« zeptala se mě. Byla již rozhodnuta přijmout katolickou víru. Souhlasila jsem, aby nebyla zcela bez podpory ze strany naší muslimské rodiny, které jsme o tom nesměly nic říct. Za toto štěstí, poprvé vstoupit do katolického kostela a během velikonoční noci 2013 se zúčastnit mé úplně první mše svaté, vděčím svojí sestře. Jak nezapomenutelný zážitek to byl pro moji duši, že mohu být účastná svátosti křtu a biřmování Maraly! Viděla jsem štěstí v jejich očích a stala jsem se svědkem její nepopsatelné radosti a lehkosti, když

přijala křest a biřmování. S údivem jsem vnímala očividnou proměnu, kterou to v ní způsobilo, příliš dobře jsem totiž poznala Maraliny těžké životní podmínky a smutek, který v té době prožívala.

Načerpala jsem tedy i já naději pro svůj osobní život, jenž přede mnou ležel v troskách. Měla jsem obrovskou touhu smýt vinu svých hříchů. Jeden muž, který často chodil na noční adoraci do katedrály, mi poradil, abych se tam jednoduše postavila před Boha a hovořila s ním. A tak jsem to také udělala. Kněží a sestry mi pak trpělivě a jasně odpověděli na moje četné otázky. Zkrátka a dobře, v této pro mne tak kouzelné atmosféře katedrály jsem cítila, že je zde o mě dobře postaráno.

Po roce intenzivní přípravy jsem během velikonoční vigílie 2014 v katedrále přijala jako Gulnara Sofia z rukou arcibiskupa Tomáše Pety svátost křtu a biřmování. Tu začaly zářit i moje oči. Byla ve mně něžná, radostně klíčící láska ke všem lidem v kostele a v té chvíli bych nejraději objala nejen každého jednoho z nich, ale také celý svět! Ano, zdálo se mi, že se změnilo celé prostředí okolo mne. Avšak ve skutečnosti jsem se já stala vnitřně novou. Najednou jsem měla opět sílu a energii a ve svém nitru pocit svobody a lehkosti. V den křtu jsem doslova letěla domů plná radosti.

Ale až nyní, při psaní těchto řádků, si uvědomuji, že moje štěstí jistě souviselo s odpuštěním, které mi Bůh při křtu zcela

Gulnara Sofia - třetí zleva

Arcibiskup Tomáš Peta

nezaslouženě daroval – jednoduše z čistě lásky ke mně osobně. Kdo by dokázal takovéto lásce odporovat, nepřijmout ji a neodpovědět na ni vděčností?

Od svého křtu chápu mnohé věci zcela nově, rovněž to bolestné ve svém životě kladu při mši svaté na oltář a Pána Ježíše prosím: »Vezmi moji bolest, ukryj ji do svých ran, ponoř ji do svého milosrdenství a daruj mi uzdravení!«

Vždy, když přijímám Eucharistii s tímto postojem, Ježíš mě obdaruje svým pokojem, a někdy dokonce tichou radostí. Tím se ve mně mnohé uzdravuje, takže mám opět sílu pro svoji rodinu. Můj manžel a já jsme se nerozvedli a dokážeme žít znovu pod jednou střechou. Dále se za něho modlím o milost odpuštění a v zastoupení za všechny chodím na mši svatou.

Pro mne osobně však bylo při křtu největším darem to, že jsem v Ježíši Kristu konečně našla svůj pravý domov, ano, domovinu. Nedokázala bych si více představit svůj život bez církve, svátostí a jejich vrcholu, bez svaté Eucharistie. Kdyby tak lidé, kteří trpí nesmyslně, bez Boha, a nechtějí o něm a o církvi nic vědět, byť jen trochu poznali Ježíše, pramen pravé radosti! Dali by za to všechno a pospíchali by za ním. V jejich jméno často prosím Boha o odpuštění. A za svůj kazašský národ, který ho ještě nepoznává, prosím o milost obrácení.“

Letuška Tereza

Klidně se mohlo stát, že z Gulnariny modlitby za obrácení Kazachů profitovala i 32letá letuška Beksulu Nosiková. V každém případě o ní sestra Madeleine říká:

„Je plná života, originální a ještě i na svých mnohých cestách do Afriky, Gruzie, Indie, do evropských zemí anebo do Turecka se vždy snaží najít místo, kde se slouží mše svatá. Na otázku, jak prožívala svůj křest a jeho účinky, reagovala Beksulu spontánně: »Ach, o tom ti ráda napíšu během mezipřistání, když budu 20. listopadu v Egyptě.« A slovo skutečně dodržela.“

* * *

„Svoje první setkání s Kristem jsem prožila jako pětiletá u mých malých kamarádek doma. Byly to ruské Němky. Když jsme nechtíce rozbily vázu, děvčata si v dětském pokoji rychle klekla před kříž na stěně a modlila se, aby se Ježíš postaral, aby je jejich rodiče nepokárali. Já jsem stála za nimi, dívala jsem se na Ukři-

žovaného a věděla jsem, že tento tady nikomu nepomůže ani nikoho nepotrestá. U nás doma, v tradiční kazašské rodině, se mluvilo rusky a modlili arabsky. Když mi bylo 15 let, rozhodla jsem se jít do mešity, abych tam zjistila, jakým způsobem se mohu zavděčit Alláhovi, aby ve mně našel zalíbení. Bylo mi řečeno, že musím přijít v sukni a šátku a naučit se číst arabsky, abych dokázala odříkat modlitby. Dobře, naučila jsem se to a četla jsem, ale nerozuměla jsem ničemu! Jen jedno mi bylo jasné: Všemohoucímu Bohu je jedno, jaké nosím šaty a jakým jazykem hovořím. Čím hlouběji jsem pronikala do Koránu, tím více jsem se zdráhala uvěřit, že Bůh, který tak nádherně a harmonicky stvořil svět, by mohl být tak hrozný. Když se mi potom v roce 2005 jako sedmnáctileté dostala do rukou kniha, v níž byla řeč o Ježíši Kristu, celou noc jsem plakala nad tímto Kristem, který za nás zemřel. O rok později jsem si byla jistá: Stanu se křesťankou!

Přidala jsem se tedy k mladým lidem protestantské komunity, zúčastňovala jsem se jejich aktivit, studovala jsem horlivě Bibli a věřila v Krista jako ve svého zachránce. Ale i tak jsem měla tisíc otázek a v mém nitru narůstala stále větší prázdnota.

Po pěti letech jsem se zvídavá poprvé odvážila doprovodit jednoho mladého katolíka do „jeho“ kostela, ačkoliv jsem jako protestantka byla pevně přesvědčena o tom, že tam určitě pravdu nenajdu. Navzdory tomu mě tam cosi neodbytně táhlo.

Bylo to jakoby mrknutí Matky Terezy z nebe, že při mém křtu bylo devět jejich misionářek, které se na své cestě do města Ozernoe spontánně rozhodly slavit velikonoční vigílii v našem farním kostele. Při svých letech do celého světa vždy v každé zemi navštívím domy misionářek lásky, kde mě již mezitím znají jako „Terezu“.

Byla to Nejsvětější svátost oltářní, která mě »volala«. Tomu jsem tehdy ještě nerozuměla. V následujících těžkých pěti letech jsem sice pravidelně chodila na katolickou mši svatou a angažovala se jako dobrovolnice u sester Matky Terezy, v srdci jsem však zůstávala protestantkou, nerozhodnou a zmítanou pochybnostmi, dokud se mi nakonec na Vánoce 2015 nedostalo na pomoc mimořádné milosti. Ráno jsem se totiž vzbudila s velkou radostí a v duši mi zněla slova: »...dokud nezačne svítat den a ve vašich srdcích nevezjde jitřní hvězda.« Toto místo jsem našla v Druhém listu Petrově (2 Petr 1,19). Především jsem však konečně našla sílu, abych si uspořádala svůj život. Modlila jsem se o Boží vůli a – jakoby proti mě »protestantské« vůli – byla mi darována nezlomná jistota: Strom bez vhodné zahrady a bez obrábění nepřináší ovoce. Tvoji zahradou je katolická církev. Ještě stále však tvrdohlavá jsem běžela k představené sester Matky Terezy a s pláčem jsem se jí svěřila: »...ale já se nechci modlit k Matce Marii a líbat relikvie.« To ji srdečně rozesmálo. Až nyní se vzdalo mé srdce a pomyslela jsem si: Všichni kolem tebe se radují! Jsi pozvána do domu Otceva, a ty si nechceš sednout ke stolu a jíst, co ti on připravil – svaté přijímání? Nebylo cesty zpět!

U kněze jsem se okamžitě přihlásila na křestní poučení. Moji protestantští přátelé se ode mne odvrátili. Velká rozhodnutí přinášejí s sebou i velké změny. Mně se otevřel úplně nový svět. Naučila jsem se tolik hodnotného o svátostech, společenství svatých, o Panně Marii... Přesně za rok byl můj slavnostní svatý křest a jako velmi šťastné a vděčné pokřtěné dítě jsem mohla poprvé přijmout Pána Ježíše. Za křestní patronku jsem si zvolila Matku Terezu z Kalkaty, kterou od dětství něžně miluji. A tak se pro mne splnilo Ježíšovo slovo z Písma o mnohých otcích, matkách, bratřích a sestřích, které jsem našla v Ježíši, Panně Marii a svatých, v kněžích, sestřích a sourozencích ve víře.“

Malá Polina Schweiz

Na závěr něco milého, stále ještě z Nursultanu, ale pro změnu z rodiny ruských Němců, jejichž příjmení je Schweiz, tedy Švýcarsko. Otec rodiny Nikolaj, povoláním policista, byl pokřtěn ještě jako

Křest Poliny Schweiz

dítě. Avšak, podobně jako jeho manželka Tařána, vyrůstal jako nevěřící. Tařána, dvaactyřicetiletá matka čtyř dětí, vypráví:

„Předtím, než jsme se jako mladí s Nikolajem vzali, vícekrát jsme zvažovali můj křest a církevní sňatek, ale nakonec jsme k tomu nenašli odvalu. Ta se dostavila až v roce 2014, když jsme od přátel slyšeli o jistém pochybném proroctví o zániku světa. S velkým znepokojením jsem tehdy řekla svému manželovi: »Koljo, když se něco stane, obě naše dcery a já nejsme ani pokřtěné. Musíme něco udělat!« Okamžitě jsme se další den v katedrále přihlásily na křestní poučení, které jsme všechny tři začaly úplně od nuly. Polina se jako šestiletá dostala do dětské skupinky, kde jako houba nasávala o víře všechno. Bra-la to aspoň tak vážně jako my a jednoho

Polina Schweiz

večera, když jsme doma hovořili o termínu křtu, nás překvapila otázkou: »A co bude se mnou? Kdy budu pokřtěna já, maminko? Mám toho už dost, všude s sebou vláčet ten dědičný hřích!« Byla jsem zaskočena, pak jsme se museli smát. Na velikonoční vigílii 2015 přijala Saša, naše nejstarší dcera, já a dalších deset katechumenů svátost svatého křtu. Jelikož jsme si mysleli, že Polina by byla uprostřed noci na smrt unavená a nebyla by schopná vnímat tak velkou událost, musela ještě dále netrpělivě a toužebně čekat. A pak o Neděli Dobrého pastýře pokřtil Polinu Sofii P. Roland Jaquenoud, tehdejší generální vikář a farář katedrály v Nursultanu. Byl to nádherný svátek, který patřil pouze jí a byl počátkem naší společné duchovní cesty v rodině.“

* * *

Sestra Madeleine ještě vypráví:

„Rodina Schweizových přicházela od samého začátku pravidelně a ráda na mši svatou a přicházela i tehdy, když započala pandemie nemoci covid-19. Dokonce si toho všiml i náš arcibiskup Tomáš Peta, který mi řekl: »Podívejte, sestro, všichni mají strach, ale policajt a jeho manželka přicházejí na mši svatou věrně.« Zpozorovala jsem však, že Tařána působila nějaký čas velmi ustarané a smutně. Když jsem ji později právě proto oslovila, řekla mi: »Zprávy o nemoci covid-19 mě znepokojily. Rostl ve mně panický strach a pronikla mnou temnota. Velmi jsem se modlila a byla jsem i na svatě zpovědi, ale nic se nezměnilo. Tu jsem objevila eucharistickou nověnu a díky ní jsem chodila každý den na ranní mši svatou. A můj manžel, který mě na ni vozil, zůstal nakonec též. Strach, jakož i temnota rychle ustoupily. A přijetím svatě Eucharistie hned ráno se den v rodině začíná teď docela jinak! Navzdory práci a škole si nacházíme více času a klidu pro sebe – my manželé navzájem, jakož i pro děti. A nyní patří k našemu životu dokonce společná modlitba růžence.«“

*Z Vítězstvo Srdca 138/2021 přeložil -dd
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili sestry Rodiny Panny Marie. [pozn. překl.]

Pondělí 25. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Angola: Vstaň a choď, Angolo **7:10** V pohorách po horách: Adršpašské skalní město **7:20** Mezi pražci (99. díl): Říjen 2021 **8:10** Poletuchy: Na skok okolo Hradišťa **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Outdoor Films s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdělejších a nejnáročnějších treků světa **10:55** Bohem zapomenuté kouty **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **13:40** Víra do kapsy **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Noční univerzita: Prof. Vladimír Just – Havel dramatik, Havel myslitel [P] **16:05** V souvislostech **16:25** Když bolí duše: S Jiřím Kordou **17:40** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlášky (162. díl): Či je to děvčátko **18:20** Příběhy Starého Zákona [P] **18:35** Pozdní sběr & Roman Horký na Mohelnickém dostavníku 2013 **19:05** Nebe nad hlavou [P] **19:30** Vezmi a čti: Říjen 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:25** Jak potkávat svět (78. díl): Ohlédnutí ze sřechy v pořadu Jiřího Pavlice **23:00** V pohorách po horách: Teplické skalní město **23:10** Kulatý stůl: Film a spiritualita **0:35** Za obzorem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (16. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Kmočhův Kolín 2018: Společný koncert kolínských orchestrů a Slavnostní zahájení **8:00** Noční univerzita: Prof. Jan Royt – Ikonografie Kristova dětství a Klanění tří králů **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Moudrost v jidiš příslovích: Účinkují Tomáš Novotný a Barbora Baranová **10:45** Dokořán: S Petrem Pithartem **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Koncert manželů Radových **13:40** V pohorách po horách: Adršpašské skalní město **14:00** Za obzorem: Olympionik Jakub Tomeček [L] **14:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: 30+1 se Soláněm **16:00** Don Bosco v Angole **16:20** Vodopády milosrdenství **16:50** Muzikanti, hrajte: Orchestr Grandé Moravia **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlášky (162. díl): Či je to děvčátko **18:20** Příběhy Starého Zákona [P] **18:30** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky **19:00** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Austrálie **19:10** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **19:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 10. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Metr od Svatosti (2. díl) **21:15** Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům **22:10** J. B. Foerster: Kantáta Svatý Václav: Podzimní festival duchovní hudby 2018 **23:25** Terra Santa News: 20. 10. 2021 **23:45** V pohorách po horách: Velká lúka – Martinské hole **0:00** Za obzorem: Olympionik Jakub Tomeček **0:30** Bolívie – V srdci Bolívie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (17. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 10. 2021 **6:50** V pohorách po horách: Vítkovská vrchovina **7:00** Noční univerzita: Prof. Vladimír Just – Havel dramatik, Havel myslitel **8:30** Lednický park vypravuje **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Generální audience papeže Františka [L] **10:25** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **11:20** Mexiko – země indiánů **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům ze skla? **14:00** Za obzorem [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

14:40 Cvrlikání (83. díl): Peter Janků **15:45** V pohorách po horách: Šostýnské vrchy – Podbeskydská pahorkatina **16:00** Zpravodajské Noeviny: 26. 10. 2021 **16:20** Až já budu velká: Třebovický koláč 2017 **17:25** Blahořečení Tita Zemana **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlášky (162. díl): Či je to děvčátko **18:20** Příběhy Starého zákona [P] **18:30** Strýček Emu: Metr **18:40** Naše Horní Lideč **19:30** Terra Santa News: 27. 10. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DCM [L] **21:10** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **22:00** Noční univerzita: P. Tomáš Reschel – Etika ctnosti v díle A. MacIntyre [P] **22:55** Generální audience papeže Františka **23:20** Dokořán: S Petrem Pithartem **0:10** Za obzorem **0:40** Kapitola z duchovního dědictví Řeckokatolické církve na Slovensku **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** V pohorách po horách: Ostaš – Policko **6:35** Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům **7:30** Terra Santa News: 27. 10. 2021 **7:50** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **8:15** Buon giorno s Františkem **9:05** Noemova Archa **9:55** Vezmi a čti: Říjen 2021 **10:15** Kulatý stůl: Film a spiritualita **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Petrem Pithartem **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Československé legie a vznik samostatné CSR **15:25** Santiago Gapp **16:00** Zpravodajské Noeviny: 26. 10. 2021 **16:20** Mobil **17:15** Historie a současnost Matice svatohostýnské **17:40** V pohorách po horách: Adršpašské skalní město **18:00** Sedmihlášky (162. díl): Či je to děvčátko **18:05** Příběhy Starého Zákona [P] **18:15** Ovečky: 31. neděle v mezidobí [P] **18:40** Grotosky Bustera Keatona: Frigo na námluvách **19:00** Večeře u Slováků: 31. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 28. 10. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Letem jazzem (15. díl): Zastavení s jazzovými veterány [P] **21:20** Továrna mezi vodami **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny: 28. 10. 2021 **0:25** Hans Frei **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (19. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Zpravodajské Noeviny: 28. 10. 2021 **6:50** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (130. díl): Písníčky z malířovy palety **8:25** Zeno Kaprál, básník **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** S NOAChem po Izraeli **9:50** V pohorách po horách (20. díl): Skalka – Hřeben – Brdy **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín **10:15** Dům ze skla? **11:20** V pohorách po horách (14. díl): Brada **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Pozdní sběr & Roman Horký na Mohelnickém dostavníku 2013

13:15 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Jak potkávat svět (69. díl): S Karlem Dýnkou **16:00** Zpravodajské Noeviny: 28. 10. 2021 **16:20** Missio magazín: Říjen 2021 **16:40** Harfa Noemova: Requiem Gabriela Faurého **17:10** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlášky (162. díl): Či je to děvčátko **18:20** Příběhy Starého Zákona [P] **18:30** Apoštolové **19:40** V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Dítě v srdci [L] **21:30** Cvrlikání (69. díl): Plachý host **22:40** 15 let s NOE – slavili jsme s vámi: Dokudrama **23:35** Bulharsko: Kořeny Romů **0:10** Za obzorem **0:40** Zachraňme kostely: Kostel sv. Barbory v Manětíně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Řád svatého Huberta **6:50** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (137. díl): Když se řekne Ondrášek... **8:15** Sedmihlášky (162. díl): Či je to děvčátko **8:20** Strýček Emu: Metr **8:30** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky **9:00** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **9:40** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Nést svůj kříž: jak a proč? **10:15** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **10:45** Flešbky – Godzone podcast [P] **11:20** Zpravodajské Noeviny: 28. 10. 2021 **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Folkové prázdniny 2016 **14:50** Poutníci času: S šéfkuchařem Radkem Davidem **15:05** 15 let s NOE – slavili jsme s vámi: Poletuchy **16:00** Grotosky Bustera Keatona: Frigo plave [P] **17:05** Hledání skrytých svatých míst: Ostrov Tinos [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:55** Nebe nad hlavou **19:20** V pohorách po horách: Vodopády Bílé Opavy [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films s Jakubem Šedivým (104. díl): Prvosjezd asijských řek na kajaku [P] **21:35** Gramofon (4. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **22:40** Evangelium podle Matouše **0:40** Harfa Noemova: Život a dílo Ludwiga van Beethovena **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 31. 10. 2021

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (21. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Med, CSc. – Bohuslav Reynek **7:25** Večeře u Slováků: 31. neděle v mezidobí **7:50** Evangelium podle Matouše **10:00** Poutníci času: S akademickým restaurátorem Jakubem Tluchořem [P] **10:15** Vezmi a čti: Říjen 2021 **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:30** V pohorách po horách (68. díl): Velká Čantoryje – Slezské Beskydy **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:05** Outdoor Films s Jakubem Šedivým (104. díl): Prvosjezd asijských řek na kajaku **15:35** Likvidace lepry **15:50** Po cestách víry (5. díl): HADŽ – životní cesta **16:40** Noční univerzita: P. Tomáš Reschel – Etika ctnosti v díle A. MacIntyre **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlášky (155. díl): Zachodi slunečko červeně **18:05** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **18:30** Strýček Emu: Osel svatým [P] **18:40** Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán **19:10** Fatima: Poselství Rusku **19:50** Přejeme si... **20:05** Saxofony a akordeon: Svatováclavský hudební festival 2020 [P] **21:30** Labyrint světa: Na motivy Jana Ámose Komenského **22:50** Ateliér užité modlitby **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:50** V pohorách po horách (44. díl): Boubín – Šumava **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 25. 10. o 22:35 hod.:

VOJTAŠŠÁK (dokument)

Dokumentárny film o Božom sluhovi, spišskom biskupovi Jánovi Vojtaššákovi, o jeho takmer 90ročnom živote a o hrdinskom znášaní kríža.

Utorok 26. 10. o 20:20 hod.: Pod javiskom

Tomáš Hulík je slovenský prírodovedec, kameraman, fotografa dokumentarista. S Lukášom Latinákom sa v relácii Pod javiskom zamerajú na slovenskú prírodu, bobrov, dobrodružné príhody z narúcania, ale aj ekológiu.

Streda 27. 10. o 20:45 hod.: Semienka nádeje (Príhovor v Prezidentskej záhrade)

Svätý otec počas svojej návštevy Slovenska zasial do nás semienka. Semienka svojich slov, ktoré pre nás môžu znamenať nádej, ak ich necháme správne vyklíčiť. Vráťme sa spolu k jeho slovám, ktoré odzneli počas príhovorov v relácii, ktorú sme vytvorili, aby jeho slová mohli opäť zaznieť. Moderuje Jana Trávníčková.

Štvrtok 28. 10. o 16:05 hod.:

Klamstvá o eutanázii (dokument)

Zástanovia eutanázie často argumentujú slovami ako súcit, ne-

znesiteľná bolesť. Aké sú ale skutočné dôvody, pre ktoré sa ľudia rozhodujú ukončiť svoj život, a aké rany zanecháva na príbuzných eutanázia, ktorú vlastne nik nechcel.

Piatok 29. 10. o 20:30 hod.:

Stalingradská Madona (dokument)

Dokument rozpráva o vzniku a histórii obrazu – ikony Stalingradskej Madony. Obraz sa stal symbolom zmierenia národov a vďaka biskupom Stalingradu, Berlína a Coventry aj symbolom zmierenia ľudí troch denominácií.

Sobota 30. 10. o 20:30 hod.:

G. Moscatti – Doktor pre chudobných 2/2 (film)

Giuseppe Moscatti bol lekárom, profesorom, vedcom a preslávil sa svojim mimoriadnym prístupom k chudobným. Počas I. svetovej vojny viedol nemocnicu pre ranených vojakov. Vždy vedel určiť správnu diagnózu. V roku 1987 bol kanonizovaný za svätého.

Nedeľa 31. 10. o 8:25 hod.: Gu100 (Rozvážnosť)

Je skvelé byť múdry a vzdelaný, no neznamená to, že sme naozaj rozumní. Aj múdry a vzdelaný Tomáš Becket spočiatku nevedel, ako konať dobro. No Pán Boh mu ukázal správnu cestu a jeho príbeh zas ukazuje nám čnosť rozumnosti.

Liturgická čtení

Nedeľa 24. 10. – 30. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Jer 31,7-9
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 3 (*Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.*)
 2. čt.: Žid 5,1-6
 Ev.: Mk 10,46-52

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1-5
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
 2. čt.: Řím 10,9-18
 Ev.: Mt 28,16-20
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/1)

Pondělí 25. 10. – ferie

1. čt.: Řím 8,12-17
 Ž 68(67),2+4.6-7ab.20-21
 Odp.: 21a (*Náš Bůh je Bohem spásy.*)
 Ev.: Lk 13,10-17

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupí!*)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
 Ev.: Mt 16,13-19
 nebo jiná čtení z Lekcionáře V

Úterý 26. 10. – ferie

1. čt.: Řím 8,18-25
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)
 Ev.: Lk 13,18-21

Středa 27. 10. – ferie

1. čt.: Řím 8,26-30
 Ž 13(12),4-5.6
 Odp.: 6a (*Důvěřuji v tvé slitování, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19-22
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 Ev.: Lk 6,12-19

Pátek 29. 10. – ferie (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kaskové)

1. čt.: Řím 9,1-5
 Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20
 Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
 Ev.: Lk 14,1-6

Sobota 30. 10. – nezávazná sobotní památka Panny Marie (v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Řím 11,1-2a.11-12.25-29
 Ž 94(93),12-13a.14-15.17-18
 Odp.: 14a (*Nezavrhně Hospodin svůj národ.*)
 Ev.: Lk 14,1.7-11

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. ŘÍJNA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 10.		PO 25. 10.		ÚT 26. 10.		ST 27. 10.		ČT 28. 10.		PÁ 29. 10.		SO 30. 10.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	1673	1892	996	1113	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	786	884	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	1567	1771	997	1114	1666	1883
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	1674	1893	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	1674	1894	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	953	1066	969	1083	1675	1894	1002	1119	1669	1886
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	1675	1894	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	723	816	939	1050	954	1067	970	1084	1568	1771	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	792	890	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	1676	1895	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	973	1088	1568	1771	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
SO 23. 10.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	1677	1897	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1678	1897	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1678	1897	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	1680	1900	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	962	1076	979	1094	1681	1900	1011	1129
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	1681	1900	1011	1129
Záv. modlitba	723	816	723	816	948	1061	963	1077	980	1095	1568	1771	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2022

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2022 BUDE 16 Kč.

Roční předplatné tedy činí 832 Kč, pololetní předplatné 416 Kč, a to včetně poštovného.

Pouze odběratele, kteří odebírají 1 nebo 2 kusy týdně poštou na svoji adresu, opět prosíme o doplatek části poštovného, a to 100 Kč (na 1 kus) navíc nad rámec předplatného – tedy roční předplatné při odběru 1 kusu činí 932 Kč, při odběru 2 kusů činí 1864 Kč.

- Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenku ani informace uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
- Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2022.

Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 3. prosince 2021 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále beze změn.
- Ti zájemci, kteří **ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2022 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc
tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz

Složenku vložíme do první zásilky.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **10–19 kusů** – 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **20–49 kusů** – 15% sleva z prodejní ceny
- při odběru **50–99 kusů** – 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** – 25% sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2022 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **slevu z prodejních cen našich titulů a vybraných knih z jiných nakladatelství.**

www.maticecm.cz

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc